

som vi er gaaet med til for overhovedet at fremme Sagen. Jeg haaber da, at Angrebene paa os Socialdemokrater fra Højres Side, fordi vi har taget for store Hensyn til de tyndt befolkede Egnes Lokalrepræsentation, for Fremtiden vil være bragte ud af Verden. Derimod var Juni-Grundlovens Aand, Aanden fra 1849, den at behandle alle Borgere ens. Der var ikke Tale om Stikordet „Københavneri“. Det var den Aand, der fik sit Udtryk gennem en Jyde; „Jydernes Jyde“ kunde man maaske kalde ham, Steen Steensen Blicher, der i Sangen om Søren Kanne skrev de bekendte Ord om, at: „Jyde, Fynbo og Sællandsfar til eet Hus vi alle nok høre. Gudfader os alle i Naade bevar' og alle til Enighed føre.“ Det var, hvad Jydernes Jyde skrev om Fynbo, Jyde og Sællandsfar, og det var i Juni-Grundlovens Aand som paa Juni-Grundlovens Tid. Denne Aand svigter det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), naar han nu søger at ophidse Land mod By. Det ærede Medlem regnede for øvrigt fejl. Den højtærede Indenrigsminister har allerede taget fat paa en af hans Beregninger. Det var selvfølgelig vanskeligt at følge alle disse Tal, men jeg lagde dog Mærke til, at det ærede Medlem gjorde op, at de 13 Tillægsmandater for Provinsens Vedkommende efter hans Beregning vilde fordele sig mellem Øerne og Jylland saaledes, at de $6\frac{1}{2}$ vilde gaa til Jylland og de $6\frac{1}{2}$ til Øerne. Men det er en gal Beregning. Thi efter det ærede Medlems egne Tal — og de er rigtige nok — har Jylland 53 og Øerne 48 Mandater. Det hænger sammen med, at Jylland har en Befolkning, der er 200,000 større end Øernes; men Forholdet 53 til 48 giver ikke $6\frac{1}{2}$ mod $6\frac{1}{2}$, det giver nærmere 7 mod 6, og hvis det ærede Medlem indsatte Tallet 7 i sit Regnestykke i Stedet for det urigtige $6\frac{1}{2}$, vilde han ogsaa straks se, at de Følgeslutninger, han drager af sit Regnestykke, fremføres ikke saa ganske lidt.

Vi har i sin Tid været med til at tage et vist Hensyn til Befolknings-tætheden, til de tyndt befolkede Egnes Krav til en vis fyldig Lokalrepræsentation. Men derved er vi ikke gaaet ind paa, at Partierne skulde forurettes, at Anskuelseerne ikke skulde repræsenteres i Forhold til deres Udbredelse. Det Hensyn til Befolknings-tætheden, som vi fra 1905 er gaaet med til for Sagens Fremmes Skyld, er taget i det foreliggende Lovforslag. København faar under alle Forhold kun 25 Mandater, d. v. s. 3 å 4 for lidt i Forhold til sit Folketal,

Provinsen faar saa mange Mandater flere, det er vi gaaet med til. Men at man saa ved Fordelingen af Suppleringsmandaterne yderligere skulde tage Hensyn til Anskuelseerne og sige, at de Anskuelse, som har en vis voksende Udbredelse f. Eks. i København, under ingen Omstændigheder maa faa en forholdsmæssig Repræsentation — eller dog en saa forholdsmæssig Repræsentation, som de 20 Suppleringsmandater kan tillade —, det er noget ganske andet end Hensynet til de tyndt befolkede Egnes Lokalrepræsentation, det er et Forsøg paa at skaffe sig partiegoistiske Fordele. Nu har den højtærede Indenrigsminister vist — og det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) sluttede sig dertil —, at hele dette Stridsspørgsmaal, om Opgørelsen med Hensyn til Suppleringsmandaterne skal foregaa for Hovedstaden for sig og Provinserne for sig eller samlet, ikke har stor praktisk Betydning. Desto ejendommeligere er det, at de ærede Medlemmer lægger saa overordentlig stor Vægt derpaa. Disse Tal, der viser, at nogen stor praktisk Betydning har det ikke, har de ikke forsøgt at omstyrte, skønt vi allerede har haft dem foreliggende i Udvalget.

Men jeg vil gerne sige med Hensyn til dette Spørgsmaal, at det egentlig principielt rigtige er selvfølgelig at foretage Opgørelsen for hele Landet under eet. Saaledes blev ogsaa Overenskomsten af 4. April formuleret, saaledes som det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) udsendte den gennem Ritzaus Bureau, og som den højtærede Indenrigsminister nu har oplæst den. Der staar udtrykkeligt: en Tildeling af Suppleringsmandater efter det samlede Stemmetal. Da Venstres Formand kom tilbage fra det afgørende Partimøde til Konferencen mellem Grundlovsparterienes Repræsentanter og sluttede sig til Overenskomsten af 4. April, gjorde han opmærksom paa, at der var et Par Punkter, som man ikke rigtig havde diskuteret til Ende, og som man henstillede til nærmere Overvejelse, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Omvalgssystemet kunde forbindes med det System, der nu var Tale om, og Spørgsmaalet om Suppleringsmandaternes Antal, men det andet Spørgsmaal blev overhovedet ikke nævnt, skønt vi allerede havde en fuldt færdig Skitse til Valgkredsloven foreliggende for os, den højtærede Indenrigsministers Skitse, hvor dette Punkt netop var nævnt; der blev ikke fra Venstres Side eller fra nogen Venstredelegerets Side rejst den allermindste Protest. Saa er det underligt, at der